

PŘÍBĚH

ALEX A JEHO KAMARÁD DRAK

V daleké zemi v hlubokém lese stála dřevěná chaloupka. A právě v ní se odehrál příběh, který ti budu vyprávět.

V této chaloupce bydlel kluk jménem Alex. Žil tam se svými rodiči. Táta byl dřevorubec a většinu času trávil v lese. Alex často chodil tatínkovi pomáhat. Znal les jako své boty. Moc rád nosil dřevo, kontroloval zvířata, jestli jsou dobře zazimovaná, zkoumal stopy zvířat ve sněhu.

Když jednou byl Alex s tatínkem v lese, našel něco zvláštního. V křoví leželo vejce. Alex odhrnul větve, sklonil se a snažil se poznat, od koho to je. Na vejce od ptáka bylo ale velké. Netušil, čím by mohlo být. Alex na něj sáhl a bylo úplně studené. Nikdo ho už dlouho nezahřival. „Co když je opuštěné a zvíře vevnitř může umrznout?“ napadlo Alexe.

Kolem vejce neviděl ani žádné stopy. Vše bylo zasněžené a k vejci už dlouho nikdo nepřišel. Alex se tedy rozhodl, že vejce vezme do chaloupky a pokusí se ho zahřívát. Snad ještě není pozdě a mládě uvnitř přežije.

Celou zimu o vejce Alex pečoval. Když jednou ráno viděl, jak začíná praskat. Nedočkavě u něj seděl a obhlížel ho ze všech stran. Po chvíli vejce puklo a vykouklo z něj křídlo. Nejdříve jedno. Pak druhé. A pak hlava. Alex nevěřil svým očím, co se před ním z vejce vyklubalo. V rozbité skořápce stál dráček. Koukal se na Alexe a kroutil přitom očima.

pohádka

„Kdopak ty jsi, kamaráde?“ prohlížel si malého draka Alex. Dráček udělal pár kroků a spadl chlapci do náruče. Od této chvíle se z draka a Alexe stali nerozluční přátelé.

Čas ubíhal a dráček rostl a rostl. Po nějaké době už bylo v chaloupce pro něj těsno a tak začal přespávat ve stodole u chaloupky. Alex i drak spolu chodili do lesa, pomáhali tatínkovi nosit dřevo a večer spolu seděli ve stodole a povídali si. Trávili spolu všechen čas. Chránili se a pomáhali si.

Jak ubíhal čas, rostl i Alex. Byl už z něj mladý muž. Už byl dost velký na to, aby splnil jeden úkol. Měl donést tatínkovi a mamince vzácnou rostlinu, která byla hodně daleko ve skryté jeskyni. Ale měl jít bez draka. Rodiče už neměli dost sil, aby pro ni zašli. Ale ke svému zdraví ji potřebovali. A věřili, že to Alex zvládne. On měl ale strach. Cesta za rostlinou byla nebezpečná.

Večer předtím, než měl vyrazit, svěřil se svému drakovi: „Kamaráde, mám strach. Cesta k rostlině je daleká a není lehká. A když jdu bez tebe, bojím se.“

Drak položil Alexovi na záda svou tlapu a řekl: „Alexi, zvládneš to. Rodiče i já ti věříme. A budeme tady na tebe čekat. Nezapomeň, když někam jdeš, myslí na svůj cíl, ne na to, čeho se bojíš. Pak dosáhneš všeho.“

Alex nikdy nezapomněl na to, co mu drak řekl. Nakonec všechno zvládl. Prošel nebezpečnou a dalekou cestou a donesl rodičům rostlinu. Díky svému kamarádovi drakovi a radě, kterou mu dal, věřil, že zvládne všechno.

WEB: www.oceti.cz/sihaspap/
vyšlo: 13. 11. 2024

Ilustrace: Testárka fotky: Canon G7X
e-mail: sihaspapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

438

SIHÁČEK

listopad 2024

Jak to zvládáme CO SE STALO

30. 10. — bylo od rána slunečno, potom se však obloha zatáhla, a v čase schůzky už jemně mžilo. Začali jsme venku, a skončili v klubovně.

Na počátku jsme si venku vyslechnuli příběh o zmizení školní lžičky a správci Moldánkovské školy panu Pazourkovi. Pazourkovu střelbu na vlky jsme pak prováděli »střelbou v kleku na špalíky«, na kterých byly obrázky s vlky. Střelníci jsme osvětlili, takže zásahy si nakonec zapsali všichni.

Následoval přesun do klubovny. Tete zapálila v kamnech a my po úpravě klubovny sehráli sérii »her s cvrnkáním, pouštěním a foukáním«.

Přerušili jsme krátkou vsuvkou s otázkami na »práci s buzolou«.

Po dalším přeskupení klubovny jsme si (po nějakém čase) zahráli »symplegády« (ano, ano, to jsou ty srážející se skály, mezi kterými museli projet Jásonovi argonauti). O nichž se zmiňuje i pověst.

Před závěrem jsme si rozdali »nové číslo« oddílového časopisu, a na samotný závěr si zahráli »hru s mincí« (tentokrát jsme si vedli o dost lépe než posledně), pak už jen uklidili se a vydali se k domovům...

6. 11. — byly teploty kolem 12 °C, od rána slunečno. Splnili jsme úkol pro dlouhodobou hru venku, a pak pokračovali v klubovně.

Vyslechnuli jsme si příběh o zahájení pátrání (kdo ukradl školní lžičku) a vydali se ven, kde jsme »zjišťovali jména učitelů a zaměstnanců školy«.

Už v klubovně jsme zhodnotili všechny zprávy, které jsme zjistili a »přiřadili si jména k podobiznám«. Pátrání nás utvrdilo v tom, že učitelé „Jsou vyšinutí a divní, jako obvykle bývají, ale ne víc.“ Naše pátrání je třeba upřít jiným směrem.

V klubovně jsme se postupně střídali »v roli speleologů«. Plazili jsme se podzemím, tlačili batoh s vybavením a ve správných chvílích si jej opět nasazovali na záda.

Na konci schůzky jsme vyhlásili vítěze říjnového bodování — gratulujeme Kubovi — rozdali si šušně za říjen, a »pozvánku na turnaj«

No potom jsme už jen uklidili se a vydali se k domovům...

